

arbejdet paa den Maade. Naar jeg skulde sige, hvad jeg anser for at være den Forskel, der adskiller Tilstanden før og efter Provisorierne, er det, at man siden 1894 aabenbart har tilkendegivet, at man tror, der virkes mere ved Hjælp af et dygtigt jævnt Arbejde paa Sagerne her paa Ting end ved alle Demonstrationer. Men man kan naturligvis sige: Disse Tilnærmelser ere ikke nok, det parlamentariske Krav er ikke helt fyldstgjort, vi ville have mere, vi ville ikke alene kræve den højtærede Kultusminister som et sødt Offer, men hele Ministeriet ofret paa een Gang. Dette kan man naturligvis sige, og man kan ogsaa meget godt bygge Kravet herom paa det, der er sket, nemlig paa den uheldige Anvendelse af den halve Million. Lad mig derom endnu sige, at jeg har set i Pressen, altsaa Udtalelser, der ere fremkomne uden for denne Sal, af den Art, at jeg oprigtig talt maa fristes til at betragte dem som halvt sindssvage, idet man har villet jævnstille, hvad der er sket i Fjor Sommer med den halve Million, med de Estrup'ske Provisorier. Jeg har anset det for ganske utroligt, at nogen overhovedet kunde mene, at der var noget Hold i denne Sammenligning, og jeg er glad ved, at det ærede Medlem for Odense (Scavenius), som i den Henseende sikkert er den mest kompetente Dommer, har erklæret sin fuldstændige Mangel paa Forstaaelse over for en saadan Opfattelse. Det forstaaer jeg fra hans Side saa godt, og jeg tror ogsaa, hele Tinget vil være enigt deri. Det kan sikkert ikke være det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds' virkelige og oprigtige Mening, at disse to Ting skulde kunne sammenstilles. Ja, jeg tror endogsaa, der faldt Ord i Retning af, at dette var endnu værre end Provisorierne. Dette forbigaar jeg, det kan selvfølgelig ikke være oprigtigt. Noget andet er, at hvad der er sket, ogsaa efter min Mening er et politisk Misgreb navnlig fra det Øjeblik, det er tilkendegivet, at det ikke fandt den fornødne Tilslutning i Folketinget. Der er ingen Tvivl om, at i ethvert Land ved parlamentarisk Styrelse vilde den uundgaaelige Følge af noget saadant være Ministeriets Afgang, det følger ganske af sig selv. Men nu er det kun Spørgsmaalet: Ere vi naaede saa vidt? Er det Tidspunkt kommet, da de Herrer og Folketingets Flertal vil med al parlamentarisk Føje kunne benytte dette Skridt til at rejse Spørgsmaalet om Ministeriets Afgang. Efter parlamentariske Regler vil der jo ikke kunne indvendes noget derimod. Spørgsmaalet er kun: Ere

vi naaede saa vidt? Har Udviklingen ført os til det Tidspunkt, da det vil være rigtigt og klogt at foretage et saadant Skridt? Jeg tilstaaer, at jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det nu vil være muligt. Det er jo tænkeligt, at de Herrer noget overvurdere Styrken af den Udvikling, der er foregaaet i de 5 korte Aar paa Forligets Grundlag. (Afbrydelse). Ja, de Herrer kunne gerne le, men det er nu en faktisk og historisk Kendsgerning, her er Tale om, det nytter ikke at le deraf. Det er muligt, man tror, at Udviklingen er skreden noget længere frem, end den er, og det kan være Tvivl underkastet, om det rette Tidspunkt er kommet, om ogsaa Frugten af den i vor Forfatning nedlagte parlamentariske Spire er fuldmoden og endelig ogsaa, om den, naar den falder, virkelig vil falde i Aladdins Turban — det er noget, jeg ikke tør have nogen Mening om. Det er de høje Herrer, Lederne her i Salen, som have at overveje dette. Jeg vil kun sige en Ting til de Herrer, og det er dette, at nu have de Ansvaret for Røgt og Pleje af den parlamentariske Spire, som er lagt i vor Forfatning, og ingen vil mere end jeg kunne sætte Pris paa, at den kunde udvikles og vokse, blive større og bære Frugt. Det skulde altsaa være mit Ønske, at vi allerede vare naaede saa vidt. Og naar De da en Gang komme dertil, at De naa de gyldne Frugter paa det parlamentariske Træ og mærke den søde Duft af de politiske Hekatomber, kunde der maaske ogsaa hos det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds opdukke en lille Erindring om, at denne Frugt dog er modnede under Forligets Solskin.

Alberti: Naar første Behandling af Finanslovsforslaget paabegyndes, kan det næppe være anderledes, end at de fleste af os komme i en vis Spænding efter at erfare, om der paa den politiske Himmel findes et eller andet, som kunde antages at bebude et Uvejr, der kunde være truende for Rigsdagssamlingens rolige Forløb. Enhver af os ved, naar han kommer her, hvorledes det Parti, hvortil han selv hører, vil stille sig, i saa Henseende er der ingen af os, der har nogen Spænding, derimod ere vi meget spændte paa at erfare, hvorledes de andre Partier ville stille sig. Jeg har nu siddet her i disse 4—5 Dage og spændt lyttet efter hvert Ord, der er blevet sagt, for at spejde efter, om der skulde være Uvejr i Vente, og jeg har ikke kunnet skjule for mig selv, at jeg synes, der er Uvejr paa Himlen. Jeg har været meget